

Kjære venner

Rørlegger?

Vi begynner med en jobb-annonse:

Vi har jo en del nye bygninger her nå, og godt er det. Men vi opplever en god del innkjøringsproblemer, og de fleste av dem er knyttet til vann. Lekkasjer etc. Det skulle vel ikke finnes en rørlegger der hjemme, som kunne tenke seg f.eks. et 3-måneders volontør-oppdrag her??

Årets pasient

Phurba er 18 år, og ble kåret til Årets Pasient under sykehusets fødselsdagsfeiring!

Årets Pasient er ingen lett tittel å få. Hun har hatt mye vondt før hun kom så langt. Det begynte med magesmerter. Det er jo noe som går over, tenkte familien. Men da det ikke ga seg gikk de til shamanen. Siden han bodde i landsbyen var det lettest. De bor så høyt at det bare er poteter som kan dyrkes der. Derfor drøyde de hjemme. Men magesmertene tiltok, og det ble mange turer til shamanen. Etter ti dager forsto det at det sto om livet for datteren. Så de la i vei mot sykehuset, først fem timer å gå til veien, og deretter fire timer med bil.

Da hun kom hit til «Mission» fant de at magen var full av puss, og hun ble tatt rett inn på operasjonssalen. En gammel sprukken blindtarm var roten til alt det onde i Phurbas mage. Råtne deler av blindtarmen ble fjernet, og bukhulen grundig skyllet. Noen skumle pusslommer hadde lurt seg opp bak leveren. Der la de inn et dren hvor det i løpet av de neste to ukene tømte seg halvannen liter puss. Hun var veldig syk og lå med oksygen i over en uke. Dr Erik snakket alvorlig med far og fortalte det var mulig hun ikke ville greie det.

Hver dag var spørsmålet, hvordan går det med Phurba? Har hun åpnet øynene? Hver dag var hun med i vår bønn på morgenmøtet.

Hun greide det! Med så mye puss ble det jo infeksjon i såret, og stingene måtte åpnes og siden sys for så og åpnes igjen. Alt måtte heles fra grunnen. Foreldrene måtte hjem og arbeide på jorda, mens Phurba har gått stille og blid blant våre andre pasienter og gitt mange av dem godt mot i tøffe tider. Etter to måneder kunne hun skrives ut. Hun veide 50 kilo før hun ble syk, 35

kg neste gang hun kunne stå på en vekt og 40 kilo da hun kunne reise hjem. Det sier noe om den sykdomsreisen hun har vært igjennom. Det ble en stor regning. Foreldrene klarte mye, men også pasientfondets givere var med.

Hver gang jeg møtte henne måtte jeg takke Gud. Phurba ble til glede for oss, og Gud til ære.

Farvel GUS elever!

Tenk om jeg var ung og kunne gå på Gå Ut Sentret! Heldige er de som kan gå der. Og heldige er vi som får ta imot dem. I 3 ½ måned har Lindy og Helena bodd i nabolandsbyen vår, hos en kristen familie med barn og husdyr. De har undervist på den lokale skolen. Før jordskjelvet var det sjelden mer enn 7 elever, og sjelden mer enn én lærer tilstede. Under jordskjelvet raste hele skolen, bare dørkarmen sto igjen. Nå er en ny skole bygget opp, et ivrig skolestyre og en organisasjon har hjulpet dem med bøker og skoleuniformer. Det er blitt til en skole for fattige barn i et stort område, med mellom 70 og 90 barn og tre lærere. Her hadde GUS elevene engelsk-undervisning. Da julen kom tegnet de en julenisse for å forklare at det var jul. Men ingen kjente til julenissen. Da var det en elev som skjønte det var jul de mente. Han spratt opp og tegnet Jesus på korset og blodet som rant. Da ble det forstått.

Barna har lært om førstehjelp og solsystemer og mye rart på med en enkel engelsk og mye tegning og kroppsspråk. En kunnskapsdør er åpnet hos dem, og noe kan de til og med uttrykke på engelsk. En grunnstein for videre læring er lagt ned hos mange.

Lindy og Helena takkes av med dans og applaus fra mange små venner.

Skolekomitéen var samlet til avskjed med dem. De kunne ikke få takket nok for den hjelpen de hadde fått, og alt hva det hadde betydd for skolen.

Den bønn de hadde til oss i Normisjon nå var:

Send oss slike lærere neste år også!

En bønn vi ber vår Herre om, og Gå Ut Sentret om, og de unge selv om. Vi håper noen våger seg på denne oppgaven neste år også!

Barna takker dem med æresskjerf og store smil. Lindy og Helena takker sine elever med kort til hver især med bilde av eleven i skolesituasjonen, med oppmuntrende ord og en hilsen om Jesu kjærlighet til dem.

Pratima

*Noen av dere som husker
Pratima?
Håper det. Det trengs, for få
andre gjør det.*

Politiet kom med henne til sykehuset vårt for noen år siden, hun var brakt inn til dem etter at noen hadde funnet henne i veikanten i et epileptisk anfall. Ingen vedkjente seg henne. Hvor kom hun fra?? Hun var mentalt tilbakestående, og etter det hun sa var hun blitt slått og jaget hjemmefra. Hun måtte ha vandret rundt i flere måneder. Hun fikk behandling, men hvor skulle hun gå? Hun trivdes godt på «Mission», og fikk mat. I seng nr 32 bodde hun i 1 ½ år, før vi kom til en annen løsning for fire år siden.

Nå bor hun på «Amrita Foundation» i Kathmandu, sammen med mange andre psykiatriske og mentalt funksjonshemmede pasienter. Hun har fått mange venner blant dem. Men alle de andre har en familie. Nå er det jeg som er det som ligner på en familie for henne, men hva er det for framtiden? Vi fikk en alvorlig samtale sammen. Hun var så bekymret for sine epileptiske anfall, som fremdeles er vanskelig å få under kontroll. Hun likte ikke det. Men hun likte godt å tre perler på en snor, og å kaste ball!

Lære mens vi jobber

Vi prøver å lære mens vi jobber, så det er omtrent alltid en studie av et eller annet slag som foregår her. Ofte er det norske medisiner-studenter som står for det arbeidet, til nytte for både seg selv og oss som jobber her.

Denne gangen var det Helena sin tur. Hun har registrert de siste 140 skadetilfellene som har blitt innlagt hos oss. Når, hvor og hvordan skader de seg, og hva slags skader dreier det seg om?

Når en slik studie er gjort skal de foreløpige resultatene alltid presenteres for hele staben, før studentene reiser hjem. Her oversetter Dr. Sanjay presentasjonen til Helena for staben.

På slike samlinger blir det ofte interessante diskusjoner og relevante innspill. Hvorfor er f.eks. mer enn 4 av 5 skader hos barn i alder 5 – 9 år hos gutter?

- Nei antagelig ikke først og fremst fordi de leker mer voldelige leker. Men heller fordi guttene i landsbyen får arbeidsoppgaver med større skadepotensiale, som å kutte blader høyt oppe i trærne, eller passe store husdyr, mens jentene oftere settes til innejobber. Og kanskje fordi en del av de fattigste familiene fremdeles kvier seg for å ta med en syk datter til sykehuset og dermed risikere å måtte betale for behandling, mens de lettere aksepterer å betale for behandlingen av en sønn?

Bare 5 % av skadene var trafikkulykker, mens 65 % var fallskader. Hvor forskjellig er det fra Norge?

God mottagelse

Her er andre norske studenter også. Nylig hadde vi besøk av åtte sykepleierstudenter fra Trondheim i en kort uke. Her blir de godt mottatt av pleierne på «Føden».

Te og snacks er nyttig når en skal kommunisere over språk-barrierer.

Liggesår

... ser vi ikke mye av her. Vi har ikke så mange svært gamle pasienter, og sykepleierne våre er flinke til å forbygge.

Men gamlefar her er 92 år gammel, og ble brakt hit av en omsorgsfull familie som har stelt ham hjemme. Det gir våre unge leger og sykepleiere anledning til å skjerpe sine ferdigheter i godt sårstell og annen pleie. Nyttig.

Smultring?

Et foreldrepar kommer med sin fem måneder gamle guttebaby. Han har grått mye i perioder de siste dagene, og synes å ha vondt i magen. Fra der de bor er det en hel dag å gå til nærmeste bilvei, og så 6 – 8 timers bilkjøring hit til sykehuset. All vår erfaring tilsier at når noen kommer så langt borte fra, så er det ofte noe alvorlig. Det er det denne gangen også.

Hele teamet er samlet, overlege, assistentlege, sykepleier, helseassistent og to som er på praksis-kurs for helsepost-ledere. Vi er samlet i spenning rundt ultralyd-undersøkelsen. Og den gir resultatet: Vi ser en «smultring»!

Når ultralydundersøkelsen viser en ubevegelig figur som ser ut som en smultring i magen på et lite barn med magesmerter, så har vi diagnosen: «Invaginasjon». Det betyr at en del av tarmen er vrent inn i seg selv, tarmen har «spist seg selv». Noen ganger lar det seg behandle ved å gi et slags saltvanns-klyster, og følge på ultralyd hvordan tarmen vranger seg rett vei igjen, så «smultringen» forsvinner. Vi prøvde, men denne gangen gikk ikke det.

Da er det godt at vi akkurat nå har besøk av svenske dr. Johan Ottosen, spesialist på magekirurgi, og akkurat nå på korttids-jobb her hos oss. Så kvalifisert kirurgisk hjelp er det sjelden man får i Okhaldhunga. Her er det vår dr. Sanjay som opererer, kyndig assistert av dr. Johan. Og ganske riktig, en bit av tykktarmen hadde vrent seg inn i seg selv, se bildet. Det lot seg enkelt reparere.

På legevisitten et par dager etterpå møter vi mor og barn som sitter slik i sengen. Med en så fornøyd mamma og en baby som suger godt, trenger vi ikke flere undersøkelser. Slaget er vunnet.

Familiebesøk

Familien er her! Helt mot slutten av måneden kom besøket vi har sett fram mot hele dette året. All våre tre sønner, tre svigerdøtre, seks barnebarn og Øysteins svigermor har kommet for å feire påske med oss. Fantastisk.

Her er vi samlet foran Patan-kirkens «Mercy Home» i Kathmandu, der 13 gamle damer og 10 foreldreløse barn har fått et godt hjem sammen, og hjelper hverandre. Derfra gikk turen rett hit til Okhaldhunga.

Hilsen Kristin og Erik

PS. Vi prøver å legge ut oppdatert nytt herfra på Facebook, på siden «Kristin og Erik i Nepal». Velkommen på besøk der.

Hjelp oss å gjøre ferdig utbyggingen av Okhaldhunga Sykehus.

Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**

Overføringen må merkes:

«Nytt sykehus i Okhaldhunga. Prosjektnummer: 306 008»